

Ο ΚΑΠΙΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συνέχεια της επιστολής του 'Αρθούρου 'Ολμουδ' προς τον δόκτορα Σοῦραθ

Δέν ξέρω πού νά ἀποδώσω αὐτό πού συμβαίνει τῆς ἀγαπημένης μου Λουζίας καί εἰμαι τρομερά ἀνίσυχος. Δέν τολμῶ νά πῶ καί στή μητέρα τῆς τίποτε, γιατί εἶνε καρδιακή καί ἐτοιμοθάνατη. Ἀνηγγεῖλα ἤδη στήν Λουζία πῶς σ' ἐξάλεσα. Ταράχθηκε γι' αὐτό καί εἶδεξε κάποιον φόβο. Γιατί ἀγαγε; Εἶνε τῆς ἀρρώστειας τῆς; Ἄχ! φίλε μου, ἄν τήν ἴδῃς δέν θά τήν γνωρίζῃς. Ἐχει ἀδυνατίστη φρενιά. Ἐκεῖνο ὅμως πού προξένει φρέζην πραγματικήν εἶνε ἡ χλωμάδα τῆς! Δέ; κ' ἔχασε ὄλο τῆς τό αἷμα, λές καί κάθε νύχτα χάνει μεγάλες ποσότητες ἐξ αὐτοῦ. Τί νά πῶ δέν ξέρω... Εἶμαι ἀπελπισμένος καί σέ περιμένω μ' ἀγωνία!

Τηλεγράφημα τοῦ 'Αρθούρου 'Ολμουδ' πρὸς τὸν δόκτορα Σοῦραθ

1 Σεπτεμβρίου

Ἐκλήθην αἰφνιδίως νά δῶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος εἶνε χειρότερα. Ἐπισκέφου τήν Λουζία, ἐξέτασε τήν καί γράψε μου σχετικῶς ἐν ἐκτάσει, ἀνλομονῶ νά μάθω τί συμβαίνει. Ἐν ἀνάγκη τηλεγράφησέ μου. Βρίσκομαι στό Ρίγγ.

'Αρθούρος

'Επιστολὴ τοῦ δόκτορος Σοῦραθ πρὸς τὸν 'Αρθούρου 'Ολμουδ'

2 Σεπτεμβρίου

'Αγαπητέ μου φίλε,

'Ἐξήτασα τὴν μνηστῆν σου Λουζίαν. Δέν ἀνεκάλυψα καμμίαν ὀργανικήν διατάραξιν. Ἐν τούτοις εἶμαι καί ἐγὼ περίεργος γιὰ τὴν φρενιὰ χλωμάδα τῆς. Εἶναι τρομερὰ ἀναμικτή, χωρὶς ὅμως νά παρουσιάσῃ τὰ γνωστά σημεῖα τῆς ἀνιμίας.

Τὶ συμβαίνει ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει; Πρόκειται ἀγαγε περὶ παθήσεως ἐξούσης τῆς ἀφορμῆν τῆς εἰς τὸν ἐγκέφαλον; Ἡ ἴδια ἡ Λουζία μοῦ ἐξομολογήθη ἀλλόκοτα πρᾶγματα. Βυθίζεται, μοῦ εἶπε, σὲ βαθυτάτους ληθάρον; καί βλέπει ὄνειρα πού τήν κάμουν νά πλῶνῃ ἀπὸ φόβο. Ἐχει μέσα στὸν ἔπνο τῆς τὴν διαίσθησιν ὅτι, κάποιος τὴν πλησιάζῃ, σάβει σιμά τῆς, ζητεῖ νά ροφήσῃ μαζί μὲ τὸ αἷμα τῆς καί τὴν ζῶν τῆς!

Τί νά πῶ γιὰ ὅλα αὐτὰ, φίλε μου;

Μοῦ μίλησε ἀκόμη γιὰ τῆς ὑποβασίαις τῆς καί μ' ἔφορξεν εἰς ἓνα λαβύρινθον, εἰς ἓνα ἀποτεινὸν ἐπιστημονικὸν μυστήριον. Τί τῆς συμβαίνει; Αὐτὸ θά τὸ ἐξακριβώσωμε καί μὴ ἀνησυχῆς. Θά γράψω τώρα ἀμέσως νά ἐλθῇ καί νά τὴν ἐξετάσῃ ὁ παλαιὸς πάνσοφος φίλος μου, ὁ καθηγητὴς μου Βάν 'Ἐλισγγ.

Βρίσκεται στό Ἀμστελδαμ καί θάρθῃ ἀμέσως, μόλις λάβῃ τὴν ἐπιστολήν μου.

Ὁ Βάν 'Ἐλισγγ εἶνε γέρον πλέον, ἀλλὰ σοφώτατος. Ἀσχολεῖται μὲ τὴν μεταφυσικὴν καί τυγχάνει εἰς τὸν ἀρίστον ἐπιστημονικὸν τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀποφασιστικὸς, ψύχραιμος, ἀγαθότατος. Πρὸς χάριν μου, χάριν τῆς Λουζίας, θάἀσχοληθῇ μὲ τὴν θεράπειαν τῆς καί δέν θά ἠσυχάζῃ, ἄν δέν τὴν κάμῃ ἐντελῶς καλά. Ὁ Βάν 'Ἐλισγγ γνωρίζει νά παλαίῃ κατὰ πάσης ἀσθενείας, κατ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου, εἶνε σιδηροῦς, ἐπιστήμων!

Ἦσυχασε λοιπόν. Θά τοῦ γράψω τώρα ἀμέσως.

Πάντα δικός σου
Τζῶν Σοῦραθ

'Επιστολὴ τοῦ δόκτορος Σοῦραθ πρὸς τὸν ἰατροφιλολόγον 'Αβραάμ Βάν 'Ἐλισγγ

Εἰς Ἀμστελδαμ

Σεβαστέ μου διδάσκαλε καί φίλε,

Μία προσφιλὴ καί συμπαιθετάτη ἑταῖρις, ἡ μνηστὴ τοῦ φίλου μου κ. 'Ολμουδ, μὲς Λουζία Ὁδύστερνα πάσχει κατ' ἀδατάτῳ νόσον ἀνεξήγητον καί κάπως μυστηριώδη. Ἐπειδὴ γνωρίζω πόσον σ' ἐνδιαφέρουν τὰ περιεργα νοσήματα καί πόσον εἶσαι ἀφοσιωμένος στὴν ἐπιστήμην, σοῦ γράφω, πικρακλιώντα, σε θερμοῦς νά ἐλθῇς νά τὴν ἴδῃς καί θέλεις μὲ ὑποχρεώσει.

Με σεβασμῶν
Τζῶν Σοῦραθ

'Επιστολὴ 'Αβραάμ Βάν 'Ἐλισγγ ἰατροφιλολόγου πρὸς τὸν δόκτορα Σοῦραθ

Καλέ μου φίλε,

2 Σεπτεμβρίου

'Ἐλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, σ' εὐχαριστῶ πού μ' ἐθυμίσθης καί

ἔρχομαι ἀμέσως, μὴ ἔχων, εὐτυχῶς, ἄλλην ἀσχολίαν ἐδῶ. Καθησύχασε τὴν ἀσθενή καί τοὺς οἰκειούς τῆς. Ἀρκεῖ ὅτι φθάνω ἐγὼ..

Βάν 'Ἐλισγγ

'Επιστολὴ τοῦ δόκτορος Σοῦραθ πρὸς τὸν 'Αρθούρου 'Ολμουδ'

3 Σεπτεμβρίου

'Αγαπητέ μου φίλε,

Ὁ Βάν 'Ἐλισγγ ἤλθεν, ἐξήτασε τὴν Λουζίαν καί ἀπήλθεν. Θά ἐπιστρέψῃ ὅμως πάλιν. Τὸν εἶδα κατὰ τὴν ἐξέτασιν νά ταράσσεται καί νά καταπιέσσεται. Γιατί; Δέν ἐνόησ' τίποτε. Μοῦ εἶπεν ἐν τούτοις νά σοῦ γράψω νά μὴ ἀνησυχῆς.

Κατόπιν μ' ἐρώτησε ἄν συνδέομαι πολὺ μαζί σου καί ἄν ἀγαπᾷς πρᾶγματι ὑπερβολικὰ τὴν Λουζίαν. Τοῦ εἶπα «ναί». Τότε μ' ἐπῆρε ἰδιαιτέρως καί μοῦ ἐπιθύρησε:

— Ναί, καί νά γράψετε στὸν κ. 'Ολμουδ ἀμέσως. Νά μὴ ἀνησυχῆ, ἀλλὰ νά γνωρίσῃ ταχέως. Ὅ,τι συμβαίνει ἐδῶ εἶνε... εἶνε κάτι ἀνώτερον τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου! Μ' ἐνοεῖς; Ὅχι; τόσο τὸ χειρότερο...

Ἐπῆραμε μαζί πρὶν φύγῃ τῶς καί τὸν ρώτησα τί σημαίνουν τὰ λόγια του. Δέν θέλησε ὅμως νά μοῦ ἐξηγήθῃ. Μὴ θυμώσης μαζί του, Ἀρθούρε. Εἶνε λεγολόγος καί ἰδιότροπος, ἀλλὰ εἶνε συγχρόνως καί χρυσὴ καρδιά!

Τὸ βέβαιον εἶναι, ἀγαπητέ μου Ἀρθούρε, ὅτι ἐξήτασε τὴν ἀγαπημένην Λουζίαν σου μ' ἐνδιαφέρον, ἐπὶ ὄρας...τὴν ἐξήτασε καί τῆς μίλησε μ' ἀγάπην καί συμπάθειαν. Τὴν συνεπάθησεν ἀμέσως, τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, ἀκριβὴ μου νεαρά μὲς. Κανείς δέν τολμᾷ νά τὰ βάλῃ μὲ τὸν Βάν 'Ἐλισγγ. Οὔτε κι' αὐταῖς ἡ ἀρρώστειες. Θά σὰς κάμω, καλὰ ἀκριβὴ μου, καί θά μὲ βοηθήσῃ καί, ὁ Θεὸς γι' αὐτό. Ναί, ἀκριβὴ μου μὲς, μὴ γελᾶτε... Στὴ περίπτωση τὴ δική σας πρὸ παντός ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μᾶς χρειάζεται...

Τέλος, φίλε Ἀρθούρε, ὅταν ἀποχαιρετούσα τὸν 'Ἐλισγγ στὸ σταθμὸ μου εἶπε καί αὐτὰ τὰ λόγια:

— Μὴ μ' ἐρωτᾶς, μὴ μ' ἐρωτᾶς καθόλου, σοῦ εἶπα. Πρέπει νά σκεφθῶ, νά σκεφθῶ πολὺ γιὰ ὅλα αὐτὰ. Παρακολουθεῖτε τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος; καί τηλεγραφεῖτε μου καθημερινῶς τί συμβαίνει. Ἐν ἀνάγκη θά ξαναρθῶ. Βεβαίως θά ξαναρθῶ. Ἡ μὲς Λουζία μοῦ εἶνε συμπαιθετάτη καί θ' ἀγωνιστῶ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς! Ἄλλο τίποτε ἐκτός αὐτῶν, φίλε μου, δέν ἔχω νά σοῦ γράψω. Ἄν συμβῇ τίποτε ἐκτακτὸ στὴ δίδα Λουζία, θά σοῦ τηλεγραφήσω ἀμέσως. Χαῖρε.

Ἦμερολόγιον δόκτ. Σοῦραθ

4 Σεπτεμβρίου.— Ἐπετάθηκα καί εἶδα μὲ στιγμὴν στὴ κλινικὴ τὸν Ρένφιλδ. Ἐιχε παροξυσμοὺς τρομεροῦς. Τὸν κρατούμε συνεπῶς διαρκῶς δεμένον. Τὸ βλέμμα του ἔχει κάτι τὸ ὑπολοῦ πού μὲ φοβίζει...

Βραδυτέρων.— Ἄλλη πάλιν μεταβολή. Ὁ Ρένφιλδ ἠσυχασε καί φαίνεται εὐχαριστημένος. Ζητεῖ μόνον νά φάῃ ζῶσας ὑπάρξεις, διὰ νά ἀποκτήσῃ, ὅπως λέγει, τὰς δυνάμεις του. Τοῦ μίλησα μὲ καλὸ τρόπο καί τὸν ρώτησα τί ἠσθάνετο τὰς ἡμέρας τῶν παροξυσμῶν. Κούνησε τὸ κεφάλι του καί μοῦ ἀπάντησε:

— Ὅλα ἐτελείωσαν! Ὅλα! Ἐκεῖνος μ' ἐγκατέλειψε. Δέν ὑπάρχει πιά ἐλπίς νά τὸν συναντήσω τώρα γρήγορα, ἐκτός ἂν τὸ κάμω μόνος μου...

Δέν ἐνόησ' ἀπολύτως τίποτε. Περὶ τοῦτου ὀμιλεῖ ἀγαγε:

Μεθονύκτιον.— Ἄλλη μεταβολὴ πάλιν στὸν Ρένφιλδ. Εἶχα μεταβῆ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μὲς Λουζίαν καί ὅταν ἐγύρισα τὸν ἀκουσα νά γρυλλίξῃ σὰν ζῶον. Τὸν ἐπλησίασα καί εἶδα ὅτι ἐκτύπησε πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὀριζήοντος πού ἔδυν ὁ ἥλιος. Ὅταν καί ἡ τελευταία ἀκτὴς τῆς δύσεως ἔσβυσε στὸν οὐρανὸν, ὁ Ρένφιλδ κλύσθησε κάτω ἀναίσθητος! Οἱ νοσοκόμοι ἔσπευσαν, τὸν ἔφεραν στὸ κρεβάτι του καί τὸν ἐπανάφεραν στὰς αἰσθήσεις του.

— Ρένφιλδ, τί χεῖς; τὸν ρώτησα.

Γούρλωσε τὰ μάτια του καί ἀπάντησε:

— Τὸν εἶδα πάλιν, ἀλλὰ καί πάλιν ἔφυγε. Εἶνε ἀλλοῦ ἀπασχολημένος καί μ' ἐγκαταλείπει... Εἶδα τὰ μάτια του!

Ὅλα αὐτὰ εἶνε βέβαια ὑποκτα. Ὁ Ρένφιλδ ὑφίσταται ἀναμφίβολος κάποιαν ἐξωτερικὴν ἐπίδρασιν. Ποίαν ὅμως; Ἐκ μέρους

ποιόν; Θα το μάθω...

Τηλεγράφημα δόκτορος Σουαρό προς τον Βάν Έλσιγγ, εις Αυστέλδοραμον.

6 Σεπτεμβρίου.

Δύο ημέρας ησυχίας. Σήμερον όμως δυστυχώς τρομερά μεταβολή. Έλθετε άμέσως. Μή χάνετε στιγμήν. Προς Θεού σπεύσατε!

Σουαρό

ΚΕΦ. Γ'

Έπιτολιή δόκτ. Σουαρό προς τον Άρθ. Όλμγουό

6 Σεπτεμβρίου

Άγαπητέ μου Άρθουρε,

Πρόκειται να σε λυτήσω. Σήμερον αειψίδιος ή μίς Λουκία εσηκόθη τρομερά γλωμιά και εξηντήλημένη. Όπως μου έλεπε ή μητέρα της, όλην την νύκτα την άκουγε να στενάζει και να βογγά, ως να υπέφερε δεινώς. Έλθε, άγαπητέ μου φίλε, εάν ή κατάσταση του πατρός σου σού το έπιτρέψη. Σφίξε την καρδιά σου κι έλπιζε. Έτηλεγράφησα στον Βάν Έλσιγγ να έλθη άμέσως. Όταν αυτό εινε πλησίον μας, ό κίνδυνος μεταβάται. Σε περιμένο, καλέ μου φίλε. Η παρουσία σου εδώ θα έμψυχώση και την άτυχη Λουκίαν, ή οποία εινε ένας άγγελος, άγγελος πάσχον... έλθε τάχιστα.

Πάντοτε δικός σου

Γζών Σουαρό

Ήμερολόγιον του δόκτορος Σουαρό.

7 Σεπτεμβρίου. — Ο Βάν Έλσιγγ ήλθεν άμέσως. Μόλις με συνήντησε στο σταθμό που τον έπεριμένα μ' ερώτησεν ανήσυχος:

— Μήπως έλεπε τίποτε το άνησυχαστικό για τη Λουκία στον μυστήριον της;

— Όχι.

— Έκαμες καλά, φίλε μου, πολύ καλά. Καλύτερα να μη μάθην τίποτε. Ώς μάλιτα να μη το μάθην ποτέ αυτό που συμβαίνει, εκτός εάν βρεθώμε μερός σε κίνδυνον, αν ή ανάγκη το καλέση. Ναί, καλέ μου Σουαρό. Έσο προσεκτικός. Συ δεν ξέρεις επίσης τίποτε σχεδόν άκόμη. Προς το παρόν δεν θά σού είπω τίποτε. Αργότερον όμως ναί...

Παραξευθέντα κι άνησύχησα πολύ με τα λόγια του.

— Πέστε μου τί συμβαίνει, τον παρεκάλεσα. Γιατί το άναβάλετε;

— Ο Βάν Έλσιγγ εστάθη, μ' εζήτησε κατάματα και μου έλεπε:

— Να σου είπω; Τι να σου είπω; Υπάρχουν πράγματα που δεν λέγονται. Πράγματα που πρέπει να τα φυλάμε βαθειά κρυμμένα στο μυαλό μας. Πράγματα που κι όταν τα ψιθυρίση κανείς στον ίδιο τον έαυτό του προκλιούν τρομό. Τι να σου πω. Σουαρό; Άφησε να βεβαιωθώ πρώτα. Ο άνθρωπος ειναι μυστήριο, ή ζωή ειναι μυστήριο, βαδίζουμε μέσα στο σκότος ψηλαφητά. Άφησε να βεβαιωθώ σου λέγω. Ο Θεός ειναι μέγας και ο Σατανάς ειναι τρομερός! Έγχε υπομονήν, Σουαρό. Θα μάθης. Όχι όμως άμέσως. Όταν βεβαιωθώ θά σου είπω. Το μυστικό θά εινε τόσο φρικτό τότε, ώστε κατ ανάγκην πρέπει να σου το άποκαλύψω, γιατί θά έχω άναγκην συμμάχον. Προς το παρόν όμως έχε φρόνησιν. Σώπα!...

Μή σου φύγει ούτε λέξις. Λέγε ότι ή μίς Λουκία πάσχει από άναίμιαν και τίποτε περισσότερο. Αυτά ελθα να σου είπω. Και τώρα λέγε μου: Τι της συνέβη της καλής κόρης;...

Τού είπα τα τελευταία συμπτώματα που παρουσίασεν ή μίς Λουκία, καταλεπτώς. Τα άκουσε με προσοχήν, συννοηρόθη και έγινε σοβαρός. Κρατούσε μαζί του ένα κιβώτιο με διάφορα ιατρικά έργαλειά και φάρμακα. Έτραβήξαμε προς το σπίτι της μίς Ουδέστενρα και μās υπεδέχθη μόλις εφτόσαμε ή μητέρα της. Η δυστυχής γράια υποφέρει διαπλά τώρα συνεπεί της άσθενείας της κόρης της.

Ο Βάν Έλσιγγ άνυπομονούσε να επισκεφθί την Λουκίαν.

— Πού εινε; ρώτησε. Θέλω να την δω άμέσως.

Εισήλθαμε στο δωμάτιο της Λουκίας και την βρηκαμε στο κρεβάτι της. Η γλωμάδα της σήμερα μās εξέπληξε και τους δύο. Κατεβλήθη τρομερά. Φαίνεται σαν να μην έχη καθόλου αίμα στις φλέβας της. Τα κόκκαλα του προσώπου της εινε πεταγμένα έξω και πολύ ευδιάκριτα. Αναπνέει με δυσκολία και φαίνεται πως υποφέρει τρομερά.

Μόλις ο Βάν Έλσιγγ την αντίκρυσεν, άφησε κάτι που έμοιαζε με βουχηθμόν θηρίου. Εμαρμάρασεν από κατάπληξι, καιδέν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω της.

Η Λουκία δεν μπορούσε ούτε να μιλή από την εξάντησή της. Ο Βάν Έλσιγγ δεν είπε λέξι. Μ' άρπαξε από το χέρι σφιχτά, με παρέρουε έξω, μ' έμασε σ' ένα πλαγιόν δωμάτιο, εκλείσει την πόρτα και ταραγμένος, κατασπυρηνμένος είπε: (Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

[Του Ριζάρου Έφ. Σαβάϊ]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

— Όχι! Είναι πολύ προσεκτική, ποιός, κα' δυνατή! Είναι τετραπύραη! Και τί ώραία που έχομενος τον έθνικόν χορόν έκείνο το βράδι! Την ύποπτεύθηκα βέβαια λιγάκι τότε, άλλ' είχατε παιά γνωσισθή με την Ρωσικήν κοινότητα. Οι Βελίτοκη έκτιμώνται από τον Τσάρον και δεν τολμούσα να διαπράξω καρμάν πλάην. Γι' αυτό έτηλεγράφησα στο Παρίσι και έλθα στή σύζυγό σας, διε είσατε πολύ άοθηνη. Το τετρασμά μου ίπέτυγε. Άλλ' αλήθεια ή σύζυγός σας οās περιούσι άνυπομονώς...

Έπερισε να την καλίσω και περσίσαμε εθόξοισια. Πλησίαζε το εσπέρει. Την προήν μ. μ. άκριβώς έσπήκαμε στο τραίνο. Έξεκινήσαμε και άποχαιρέτισα την Πετρούπολι δια παντί. Βοισκόμιστε υπό συνοδιον και είχε δοθή διαταγή να μη συνομιλήσομε με κανένα. Έν τούτοις ταξίδισα χορούμενος γιατί έφιγα το δέλεπον τον θανέτου και άκουγα με εύχαιόσησι τη γυναικα μου ν' αναθεματίζη τη Ρωσική Άστυνομία, ή όπεια την έξίλαβε ως μηδενίστρια.

Σε όλο το δρόμο μας μέχρι των συνόρων είλαμε συνταξειδιώτην τον Βαρθών Φυλερην. Στόν σταθμό του Εϊδκόπεν μ' άπεχαιρέτισε.

— Λένος, μόν είπε, δέν εινε για εūs ή Πετρούπολις. Είσατε άνόητος αν και έχε ε ώραίεσ έμπνεύσεις, άγαπητέ μου. Χλίστε!

ΚΕΦ. 44110Ν 17ον

Είς την Όπερα των Παρισίαν

Τρεΐς μήνες βραδύτερον ή σύζυγός μου κι' εγώ κατεβαίνομε δια βράδι από το άμαξί μέχρις στήν « Γκραντ Όπερα » των Παρισίαν

Έχλώιζε. Τη στιγμή που βρηθόσασ την Λάωα μου να κανίβη, ένα χέρι άκούμπησε στον ώμο μου. Γύρισα και είδα τον Σοσα! Τα ρούχα του είχαν γυαλίσει από την πολυκαιρία. Δέν ήταν πια άξισματικός της φροσύνης.

— Γιά το όνομα του Θεού, μου ίρηθύσασ, έχω άνάγκη να σός δαιλίσω, Λένος.

— Πολύ καλά, άπήνησα. Θα δδηήσω την χερία στο θεαρείο και θα έλθω να σέ συναντήσω Σύν! θά γυρίσω έμισος.

Και έπλησίασα την σύζυγό μου, ή όποια πορακολουθούσε την συνομιλία μου, την έφερα στο θεαρείο και της είπα:

— Συγχώρησέ με για λίγα λεπτά.

— Τι τρέχει;

— Ένας κύριος, κάτω...

— Κύριος;

— Ναί... ένας άθξωπος που θέλει να μου μιλήση

Η γυναικα μου πήγε στο θεαρείο χωρίς να δρηθθί

Καίβηνα και ανονήθηκα με το Σάα.

Τι άξολύπητος και πόσο θλιβερός ό δυστυχής!

Η Έλσην τον είχε καταστρέψει.

— Άχ! Άθουο, μου είπε. Αυή ή γυναικα ειναι ό ίδιος ό διαβολός! Μι κατόσορνε. Με παρίσασε κωκράν της Ρωσίας, μόνον και μόνον για να σοθη ή ίδια από τη Ρωσική δικαιοσύνη. Η άγαπη της ήταν ένα ψέμμα. Δέν κατέβασα να της πάρω ούτε δια φιλή, τίποτε άπολύτως. Και τώρα πρέπει να με βοηθήσης, Άρθουο, πρέπει να μου δώσης τα έξοδα να φύγω για την Άμερικη. Έκαμα να τι ιίς βάρος σας που δε δικαιολογείται σου έλεμα τη... γυναικα! Συγχώρησέ με. Η τιμαρία μου εινε άρκετή.

Τον έληπήθηκα. Τού έδωσα το ποσόν που μου ζητούσε και χωριστήκαμε. Οι έφριγε την έπομένη για το έδο κόσμο. Ήταν άδύνατο να ξαναγρηθω στή Ρωσία.

(Όταν ξαναγύρισα στο θεαρείο, είδα σ' έμ' από ' αντικρινά θεαρεία την περιφρημη έπίσημο σύζυγό μου, την ώραία Έλσην, μέσα σ' ένα γκροπ ένγεσών και βαθυπλούτων.

— Τι κοιτάεις; Άρθουο; μου είπε ή γυναικα μου.

Της είπα πως ή αντίκρινή μας ήταν γνωστή μου και της ζήτησα την άδεια να την επισκεφθώ.

Δέν ύπομιαοτηε τίποτε και μου το έπιτρέψα.

Η Έλσην με ύποδύκτησε στο θεαρείο της γελιστή και προθύμη.

— Είναι ή κυρία σας στο θεαρείο άπάναντι; με ρώτησε.

— Ναί, κυρία, της άπήνησα, ή κυρία μου, ή έπίσημος σύζυγός μου, ή πορνομηκή.

Έγέλασε το παρξέσο γέλιο της, μου έδωσε το χέρι της και χωριστήκαμε.

Ε Π Ι Λ Ο Σ

Μήνες έπέρασεν από την νύχτα αυτή. Έν τω μεταξύ ήλθε στο Παρίσι κάποιος από τους Ρώσους συγγενείς μου Βελίτοκη. Την ίρηθύσασα σπλι μου, άφοβ έφρόντισα να τον διηγηθώ την περιπέτειά μου, για να μη καταπληθί βλεπιστας την σύζυγό μου. Μόλις άκουσε την τραγικήν ιστορία μου, άνεπήθησε κατάπληκτος.

— Άηδές στή Ρωσία μ' έκείνην! μου είπε ταραγμένος.

— Την έγνωρίσατε; Τόν ρώτησα.

— Αφίλεμον, αν οās ήτο συμπαθής ή νέα αδιή, καλλίτερα να σιωπήσω...

— Γιατί; Λίγεται μου, τί συνέβη;

— Όχι, την άπηγγόνισα μέσα στο ύπόγειο της φυλακής της. Είχε

έλθη κρηφά στήν Πετρούπολι, την άνεκάλυπταν, την συνόλεβαν και την θανάτωσαν χωρίς πολλές διατυπώσεις. Ένυχε να την ιδώ κατά την σύλληψήν της. Κατόπιν έμοθα περί του τραγικού της τέλους.

Δέν έξισα γιατί, αλλά ή είδησις αυτή του θανάτου της Έλσην μ' έλύπησε πολύ. Έσφιχτηκεν ή καρδιά μου. Κι' άκόμη τώρα, δάκρικ την θυμβομαι, άνατριχίζω!

Τ Ε Λ Ο Σ